

Krajský soud v Brně
prostřednictvím soudního exekutora
JUDr. Josefa Lavičky

Sp. zn. soudu: 81 EXE 3285/2017
Sp. zn. exekutora: 176 EX 05257/17
Spr: Spr 7023/2026

Oprávněný: **Intrum Czech, s.r. o. IČ: 27221971**
sídlem Prosecká 851/64, 190 00 Praha

Povinný: **Alexandra Lésková**, narozená dne 1. 9. 1975
bytem Škrochova 3990/25, 615 00 Brno

Odvolání exekučního soudu do výroku IV. usnesení soudního exekutora Exekutorského úřadu Cheb, JUDr. Josefa Lavičky, ze dne 5. 1. 2026, č.j. 176 EX 05257/17-120, o zastavení tzv. marné exekuce

I.

Dne 5. 1. 2026 bylo Městskému soudu v Brně doručeno usnesení soudního exekutora Exekutorského úřadu Cheb, JUDr. Josefa Lavičky (dále jen „soudní exekutor“), ze dne 5. 1. 2026, č.j. 176 EX 05257/17-120, o zastavení tzv. marné exekuce. Uvedená věc je vedena u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 81 EXE 3285/2017. Ve výroku IV. citovaného usnesení byl Městský soud v Brně jako exekuční soud zavázán k úhradě paušální náhrady nákladů exekuce soudnímu exekutorovi dle čl. II. bodů 1, 2 zákona č. 255/2023 Sb. v **částce 907,50 Kč včetně 21% DPH.**

Podle čl. II. bodu 1 zákona č. 255/2023 Sb., má soudní exekutor za úkony spojené se zastavením exekuce podle § 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 exekučního řádu právo na paušální náhradu nákladů ve výši 750 Kč, bylo-li exekuční řízení zahájeno přede dnem 1. ledna 2022 a byla-li v exekučním řízení přede dnem 1. ledna 2022 vyznačena doložka provedení exekuce, případně usnesení o nařízení exekuce přede dnem 1. ledna 2022 nabylo právní moci. Je-li soudní exekutor plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se paušální náhrada nákladů o daň z přidané hodnoty.

Podle čl. II. bodu 5 téhož zákona, může exekuční soud vystupující za stát podat proti usnesení o zastavení exekuce dle bodu 1 odvolání, a to ve lhůtě 3 měsíců od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, což tímto činí.

II.

Podle § 55 odst. 7 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) ve znění novel provedených zákonem č. 286/2021 Sb., zákonem č. 214/2022 Sb., a zákonem č. 255/2023 Sb. (dále jen „exekuční řád“), *nedošlo-li po dobu posledních 6 let počítaných po vyznačení doložky provedení exekuce ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti a není-li exekucí postižena nemovitá věc, vyžve exekutor oprávněného, aby ve lhůtě 30 dnů sdělil, zda souhlasí se zastavením exekuce nebo, aby ve stejné lhůtě sdělil, že se zastavením exekuce nesouhlasí. Jestliže oprávněný vyjádřil souhlas se zastavením exekuce nebo lhůtě podle věty první uplynula marně, exekutor exekuci zastaví. Pro účely rozhodnutí o zastavení exekuce podle věty*

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kovaříková.

druhé a odstavců 8, 10 nebo 11 se na řízení spojená ke společnému řízení hledí, jako by ke spojení řízení ke společnému řízení nedošlo.

Podle odst. 11, *je-li složena žaloba podle odstavce 8 nebo jde-li o oprávněného, který byl zproštěn od složení žaloby na další vedení exekuce, lhůta podle odstavce 7 se prodlužuje o další 3 roky. Po uplynutí tříleté lhůty podle věty první se odstavce 7 až 10 a věta první použijí obdobně a lhůta podle odstavce 7 a věty první se prodlouží o další 3 roky. Po uplynutí lhůty podle odstavce 7 prodloužené o dobu podle věty první a druhé exekutor nepostupuje podle odstavce 7 až 10 a exekuci zastaví. Celková doba po vyznačení doložky provedení exekuce, po kterou nedošlo ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti, nesmí v nepřerušném trvání překročit po sobě následujících 12 let od vyznačení doložky provedení exekuce nebo posledního vymoženého plnění, nastalo-li později; do této lhůty se nezapočítávají doby uvedené v odstavci 12. Dojde-li v rozhodné době k částečnému vymožení povinnosti, běží lhůta uvedená v odstavci 7 věty první znovu od počátku ode dne následujícího po dni, v němž naposledy došlo k částečnému vymožení povinnosti. Po dobu, po kterou trvá prodloužení exekuce, soud nerozhodne o zastavení exekuce pro nemajetnost a návrh na zastavení exekuce pro nemajetnost zamítne. Jde-li o oprávněného podle odstavce 9, věty druhé až čtvrtá se nepoužijí.*

Podle §55 odst. 12 písm. b) téhož zákona, lhůta podle odstavců 7 a 11 neběží po dobu, po kterou probíhalo řízení o návrhu na zastavení exekuce, námitce podjatosti, návrhu na odklad, odvolání nebo jiném podání účastníka řízení či trval odklad exekuce části majetku, během něhož nelze exekuci provést.

Soudní exekutor exekuci zastavil dle § 55 odst. 7 exekučního řádu s tím, že oprávněný se k výzvě soudního exekutora doručené dne 25. 11. 2025 nevyjádřil. Exekuce byla nařízena ve prospěch oprávněného UPC Česká republika, s.r.o. IČ: 00562262, přičemž soudní exekutor usnesením ze dne 22. 1. 2020, s nabytím právní moci dne 22. 9. 2020, rozhodl o vstupu nového oprávněného Intrum Czech, s.r.o., IČ: 27221971. Z odůvodnění tohoto usnesení plyne, že řízení bylo zahájeno na návrh původního oprávněného doručeném dne 21. 6. 2019. Soudní exekutor dále vydal dne 23. 5. 2024 usnesení č. j. 176 EX 05257/17-091, kterým ve výroku I. zastavil nyní projednávanou exekuci. Usnesením soudního exekutora ze dne 25. 7. 2025 bylo usnesení ze dne 23. 5. 2024 zrušeno, právní moc nastala ke dni 20. 8. 2025. Dále bylo lustrací povinného zjištěno, že od 22. 8. 2025 u něj probíhá insolvenční řízení. Jestliže tak soudní exekutor zaslal výzvu dle § 55 odst. 7 exekučního řádu oprávněnému dne 25. 11. 2025, potažmo tohoto dne byla výzva doručena, učinil tak zjevně předčasně, neboť v řízená nastaly vyloučené doby, a to od 21. 6. 2019 do 22. 9. 2020 (459 dní), od 23. 5. 2024 do 20. 8. 2025 (454 dní) a dále od 22. 8. 2025 do 24. 11. 2025 (94 dní), kdy byla lhůta rozhodná pro posouzení bezvýslednosti exekuce stavěna podle § 55 odst. 12 písm. b) exekučního řádu. Exekuce tak běžela pouze v období od 3. 4. 2018, kdy byla vyznačena doložka provedení exekuce, do 24. 11. 2025, tj. 2 792 dní po odečtení 1 007 dní vyloučených dob, celkem tedy po dobu toliko 1 785 dní. V daném případě tedy nedošlo k naplnění lhůty 6 let bezvýsledného vedení exekuce.

Co se týče rozsahu odvolání proti usnesení soudního exekutora, k tomuto exekuční soud z opatrnosti uvádí, že dle dřívějšího stanoviska evidenčního senátu může stát (jednající prostřednictvím exekučního soudu) podat odvolání pouze proti výroku o náhradě nákladů exekuce a odvolací soud je i přesto oprávněn za účelem posouzení důvodnosti takového odvolání samostatně posoudit, zda k zastavení exekuce došlo v daném konkrétním případě důvodně za splnění zákonných podmínek. V tomto smyslu se přitom již vyjadřoval Krajský soud v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 26 Co 25/2024, který v bodu 6 usnesení ze dne 21. 3. 2024 uvedl: „*Nebyl-li výrok I. usnesení soudního exekutora napaden odvoláním některého z účastníků exekučního řízení dle § 36 exekučního řádu, tedy oprávněných či povinného, je nutno mít za to, že nabytí právní moci. Tento výrok tak je pro označené účastníky řízení, tedy oprávněné a povinného závazný. V rozsahu, v jakém je závazný pro tyto účastníky, je závazný také pro všechny orgány, včetně odvolacího soudu (§ 159a odst. 1, § 254 odst. 1 o. s. ř., § 52 odst. 1*

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kovaříková.

exekučního řádu). Je-li Česká republika – Městský soud v Brně jako soud exekuční účastníkem tohoto exekučního řízení pouze v části, ve které bylo rozhodováno o jejích právech a povinnostech (výrok III.), nelze mít za to, že výrok I. je pro ni závazný. Proti tomuto výroku České republiky – Městskému soudu v Brně nepřislouželo se bránit, byť formou podání odvolání. Při rozhodování o odvolání České republiky – Městského soudu v Brně proti výroku III. usnesení soudního exekutora tak ani odvolací soud není vázán jeho výrokem I. (byť je pravomocný). Odvolacímu soudu tak v mezích argumentace v podaném odvolání příslušelo posoudit, zda byly dány podmínky pro přijetí výroku I. usnesení, jehož existence byla předpokladem pro přijetí odvoláním napadeného výroku III.“. Jelikož však byla tato otázka doposud v praxi řešena nejednotně, byl evidenčním senátem Krajského soudu v Brně učiněn dotaz soudcům Nejvyššího soudu, přičemž v rámci gremiální porady uskutečněné koncem 8/2024 byl tento postup posvěcen též ze strany soudce Nejvyššího soudu JUDr. Zdeňka Krčmáře, dle kterého není důvod, aby odvolací soud takto podaná odvolání odmítal.

S ohledem na výše rozvedené soudnímu exekutorovi nenáleží nárok na náhradu nákladů ze strany státu dle čl. II. bodu 1 zákona č. 255/2023 Sb., neboť v dané věci nebyly dány podmínky pro zastavení exekuce podle § 55 odst. 7 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád a **stát, potažmo podepsaný exekuční soud tak není povinen soudnímu exekutorovi přiznanou paušální náhradu nákladů vyplatit.**

III.

Necht' tedy odvolací soud rozhodne o změně napadeného rozhodnutí následovně:

Výrok IV. usnesení soudního exekutora ze dne 5. 1. 2026, č.j. 176 EX 05257/17-120 se mění tak, že paušální náhrada nákladů exekuce soudnímu exekutorovi nenáleží.

Brno 30. března 2026

Mgr. Jan Sedláček v.r.
předseda Městského soudu v Brně

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kovaříková.